

เปรียบเทียบการแปลงเป็นนามวลีของภาษาไทยและภาษาจีน

Comparative Study on Normalizations of Thai and Chinese

ชญญักษ์ ตามัย

มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย

Chanyapak Tamai

Eastern Asia University, Thailand.

E-mail : tamaichanyapak@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการแปลงเป็นนามวลีของภาษาไทยและภาษาจีน ภาษาไทยและภาษาจีนนั้นเป็นภาษาคำโดดที่ไม่มีรูปคำบอกชนิดของคำ ทว่าในภาษาไทยและภาษาจีนต่างมีปรากฏการณ์ทางภาษาที่เรียกว่า การแปลงเป็นนามวลี ซึ่งก็คือการเติมรูปคำข้างหน้าหรือหลัง คำกริยาและคำคุณศัพท์ เมื่อเติมแล้วคำเหล่านั้นจะกลายเป็นคำนาม จากการศึกษาเปรียบเทียบนามวลีแปลงในภาษาไทยและภาษาจีนพบว่า มีความเหมือนและแตกต่างกัน ด้านแรกการแบ่งชนิดของคำ ในภาษาไทยได้จัดให้นามวลีแปลงเป็นประเภทหนึ่งของคำนาม แต่ภาษาจีนไม่มีการแบ่งประเภทของนามวลีแปลงอย่างชัดเจน ด้านที่สองการเติมตัวบ่งชี้ ในภาษาไทยจะใช้วิธีการเติม การ- ความ- เป็นกระบวนการแปลงเป็นนามวลี ซึ่งในภาษาจีนนั้นมีความคล้ายคลึงกับภาษาไทย นั่นคือการเติม “的” หลังคำกริยาและคำคุณศัพท์ จะทำให้คำกริยาและคำคุณศัพท์มีคุณสมบัติของคำนาม ด้านที่สามนามวลีแปลงกับหน้าที่ของคำในประโยค ในภาษาไทยตำแหน่งประธานของประโยคจะเป็นคำนาม แต่ในภาษาจีนนั้นตำแหน่งประธานและกรรมในประโยคที่เป็นคำกริยาและคำคุณศัพท์จะไม่นับว่าเป็นคำนามหรือนามวลีแปลง บทความนี้จะทำให้เราเข้าใจถึงเรื่องการแบ่งชนิดของคำนามในภาษาไทยและภาษาจีน ลักษณะการเติมตัวบ่งชี้นามวลีแปลงในภาษาไทยและภาษาจีน รวมถึงความแตกต่างของนามวลีแปลงกับหน้าที่ของคำในประโยคในภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน และนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยต่อไป

คำสำคัญ: นามวลีแปลง; ภาษาไทย; ภาษาจีน; ศึกษาเปรียบเทียบ

Abstracts

This academic article aims to study the comparative analysis of the conversion of Thai and Chinese nominalizations. Thai and Chinese words are single words that do not have a word form. But in Thai and Chinese, there is a linguistic term known as nominalization, which refers to a process of creation of nouns from verbs and adjectives, Those words will become nouns. This study of translated found that Thai and Chinese nominalizations have similarities, and at the same time with some differences. The first difference is the classification of words. In Thai language, nominalization can be considered as a noun, while in Chinese language it does not have a clear classification. The second difference is the way the nominalization is created. In Thai, the morphemes “kaan” and “khwaam” to convert verbs or adjectives into nouns, while in Chinese “的” is used after verbs and adjectives. The third difference is the function of nominalization in a sentence. In Thai, the nominalization serves as a subject of a sentence, however, in Chinese the subject and object in a sentence cannot be represented by a nominalization. This article will help us understand the classification of nominalization in Thai and Chinese languages, characteristics of them, including the difference in creation and word function in Thai and Chinese sentences. Hopefully, this study will be useful for Thai students in studying Chinese and for Chinese students who are to learn Thai.

Keywords: Noun Phrase Converter; Thai Language; Chinese; Comparative Study

บทนำ

การแปลงเป็นนามวลี (nominalizations) คือ การแปลคำอื่นเป็นคำนามหรือการแปลงประโยคหรือส่วนของประโยคให้กลายเป็นนามวลี ภาษาไทยและภาษาจีนจัดเป็นภาษาคำโดด (Isolating Language) ซึ่งตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๕๔ ได้นิยามความหมายไว้ว่า “ภาษาคำโดดหมายถึง ภาษาแบบที่ใช้คำที่มีลักษณะโดด ๆ คือ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปไปตามหน้าที่หรือตามความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์เกี่ยวเนื่องกับคำอื่น คำในภาษาคำโดดมักจะมีพยางค์เดียวเป็นส่วนมาก แต่ก็มีคำสองพยางค์และหลายพยางค์ด้วย” ถึงแม้ว่าคำในภาษาไทยและภาษาจีนจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปไปตามหน้าที่ หากทั้งสองภาษาต่างมีปรากฏการณ์ที่คำคุณศัพท์และคำกริยาถูกเปลี่ยนให้เป็นคำนาม ซึ่งในทางภาษาศาสตร์ เรียกว่า กระบวนการแปลงเป็นนามวลี (nominalization) หมายถึง การเปลี่ยนหน่วยใดๆ ในภาษาให้เป็นนามวลี (กิมพลีชัย เตชะราชันย์, 2558 : 7) และแม้ว่าภาษาไทยและภาษาจีนจะเป็นภาษาคำโดดเหมือนกัน ทว่าสองภาษาต่างมีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง และมีการแปลงเป็นนามวลีที่มีทั้งเหมือนและแตกต่างกัน บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการแปลงเป็นนามวลีของภาษาไทยกับภาษาจีน และปัญหาการแบ่งชนิดของคำที่เกี่ยวข้องกับนามวลีในภาษาจีน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจนามวลีแปลงในภาษาไทยและภาษาจีนมากยิ่งขึ้น

การแปลงเป็นนามวลีของภาษาไทย

ในภาษาไทยกระบวนการกลายเป็นนามวลีนั้นจะใช้ การ- และ ความ- เป็นตัวบ่งชี้นามวลีแปลง (nominalizer) กล่าวคือเมื่อเราเติม การ- หรือ ความ- หน้าคำนาม คำคุณศัพท์ หรือคำกริยาแล้ว คำเหล่านั้นจะกลายเป็นคำนาม ทั้งยังมีหน้าที่เช่นเดียวกับคำนาม เช่น ความดี การเดิน ฯลฯ ซึ่งนักภาษาศาสตร์ไทยมองว่านามวลีแปลงจัดเป็นคำประธาน คำประธาน คือ คำที่มีหน่วยคำไม่อิสระอย่างน้อย 1 หน่วยคำเป็นส่วนประกอบ โดยเราสามารถคาดเดาได้ว่าหน่วยคำใดรวมกับหน่วยคำใดแล้วมีความหมายอย่างไร (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิตติมา อินทรมพรรย และนัฐวุฒิ ไชยเจริญ, 2554 : 76) ซึ่งคำเหล่านี้ล้วนมีหน้าที่เป็นคำนามโดยสมบูรณ์ คำนามหมายถึง คำบอกชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ เป็นคำที่ใช้เรียกคำพวกหนึ่งที่บอกชื่อของสิ่งที่มีรูป เช่น คน สัตว์ บ้านเมือง เป็นต้น หรือสิ่งที่ไม่มียูบ เช่น เวลา อายุ อำนาจ เป็นต้น โดยภาษาไทยมีการแบ่งประเภทของคำนามไว้ 5 ชนิดได้แก่

1. สามานยนาม หมายถึง คำนามทั่วไป เช่น คน สัตว์ สิ่งของ
2. วิสามานยนาม หมายถึง คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ เช่น จังหวัดชลบุรี ประเทศลาว มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย เป็นต้น
3. สมุหนาม หมายถึง คำนามที่บอกลักษณะของคน สัตว์ และสิ่งของที่อยู่รวมกันเป็นหมู่ เช่น คณะกรรมการ ฝูงนก หมู่บ้าน เป็นต้น
4. ลักษณะนาม หมายถึง คำนามที่บอกลักษณะของบุคคล สัตว์ สิ่งของ เช่น ปากกา1ด้าม กระเป๋า1ใบ คน1คน เป็นต้น
5. อาการนาม หมายถึง คำนามที่เกิดจากการเติมคำ การ- ความ- หน้าคำกริยา การจะนำหน้าคำกริยาที่เป็นรูปธรรม เช่น การกิน การเดิน ส่วนความจะใช้นำหน้าคำกริยาที่เป็นนามธรรม เช่น ความดี ความงาม เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าในภาษาไทยได้มีการจัดหมวดหมู่นามวลีแปลงไว้เป็นประเภทหนึ่งของคำนาม นามวลีแปลงถูกจัดอยู่ในประเภทของอาการนาม โดยคำนามที่มาจากการกลายเป็นนามวลีนั้นถือว่าเป็นคำนามโดยสมบูรณ์ ซึ่งในโครงสร้างประโยคจะมีหน้าที่เช่นเดียวกับคำนาม นั่นคือมีหน้าที่เป็นประธานและกรรมของประโยค

ความเป็นมาและปัญหาของการแปลงเป็นนามวลีของภาษาจีน

กระบวนการแปลงเป็นนามวลีภาษาจีนเรียกว่า หมิงอู๋ว่า (名物化) ซึ่งปรากฏการณ์คำนามที่สร้างจากคำชนิดอื่นของจีนนั้น ทำให้เกิดปัญหาการแบ่งชนิดของคำในภาษาจีน ซึ่งยังคงเป็นที่ถกเถียงของนักภาษาศาสตร์ชาวจีน และเป็นปัญหาที่นักภาษาศาสตร์ชาวจีนต่างยังคงหาข้อสรุปไม่ได้จวบจนปัจจุบัน

ปรากฏการณ์ทางภาษาที่ชื่อว่าหมิงอู๋ว่านี้เริ่มต้นจาก Zhang Zhigong ได้เขียนในหนังสือไวยากรณ์และการเรียนการสอนไวยากรณ์แนะนำ “ระบบการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนฉบับชั่วคราว”(พ.ศ. 2499) (语法和语法教学——介绍“暂拟汉语教学语法系统”) (1956) ไว้ว่า

การใช้คำกริยาและคำคุณศัพท์ในกรณีพิเศษคือ

- (1) **分析是必要的。** (แปลตรงตัวว่า วิเคราะห์คือจำเป็น)

我们重视分析。 (แปลตรงตัวว่า พวกเราให้ความสำคัญวิเคราะห์)

诚实才好。 (แปลตรงตัวว่า จริงใจถึงจะดี)

他喜欢清静。 (แปลตรงตัวว่า เขาชอบสงบเงียบ)

- (2) **他的来使大家很高兴。** (แปลตรงตัวว่า มาของเขาทำให้ทุกคนดีใจ)

狐狸的狡猾是很出名的。 (แปลตรงตัวว่า เจ้าเล่ห์ของสุนัขจิ้งจอกเป็นที่เลื่องลือ)

- (3) **作品分析是文学教学的重要内容。** (แปลตรงตัวว่า วิเคราะห์ผลงานคือเนื้อหาที่สำคัญของการเรียนการสอนวรรณกรรม)

Zhang Zhigong ให้เหตุผลสองข้อที่ทำให้คำกริยาและคำคุณศัพท์ตามตัวอย่างด้านบนเป็นการแบบกรณีพิเศษว่า ข้อแรกในด้านความหมายคำเหล่านี้ไม่มีสภาพเป็นคำกริยาหรือเป็นคำคุณศัพท์ แต่คำเหล่านี้ได้กลายเป็นคำนามไปแล้ว เหตุผลที่สองคือคำเหล่านี้เป็นประธานและกรรมของประโยค ซึ่งหน้าที่ประธานและกรรมของประโยคเป็นหน้าที่ของคำนาม

Zhang Zhigong ได้อธิบายตัวอย่างทั้งสามว่า ตัวอย่างที่1,2,3 มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ตัวอย่างที่1 **分析**(วิเคราะห์) เป็นคำกริยาซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค ยังคงไว้ซึ่งสภาพความเป็นคำกริยาตามหลักไวยากรณ์จีน กล่าวคือสามารถเข้าคำได้ (**分析分析是必须的，诚诚实实才好**)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า Zhang Zhigong ต้องการจะสื่อว่าคำที่อยู่ในตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาได้สูญเสียคุณสมบัติบางส่วนหรือทั้งหมดของตนเองไปแล้ว แต่ Zhang Zhigong ไม่ได้สรุปความคิดเห็นที่แน่นอนว่า ปรากฏการณ์นี้ทำให้คำที่อยู่ในตำแหน่งประธานและกรรมในประโยคกลายเป็นคำนามหรือไม่ เพียงแต่ใช้คำว่า “การใช้คำกริยาและคำคุณศัพท์ในกรณีพิเศษ” ด้วยเหตุนี้เองการยกตัวอย่างไวยากรณ์ของเขาจึงเป็นที่ถกเถียงกันในวงการภาษาศาสตร์ของจีน ดังนั้นนักภาษาศาสตร์จีนจึงแตกเสียงออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งสนับสนุนความคิดที่ว่าคำคุณศัพท์และคำกริยาได้กลายเป็นคุณสมบัติเป็นคำนามไปแล้ว และอีกกลุ่มที่ปฏิเสธความคิดนี้อย่างสิ้นเชิง ดังนั้นจึงมีการแสดงทฤษฎีและความคิดเห็นของตนเองโต้แย้งความคิดของอีกฝ่ายเกิดขึ้น ซึ่งผู้ที่ปฏิเสธแนวคิดนี้เช่น

Zhu Dexi Lu Jiawen และ Ma Zhen หนึ่งในเป็นกลุ่มนักภาษาศาสตร์ที่ไม่เห็นด้วยที่ในภาษาจีน คำกริยาและคำคุณศัพท์จะกลายเป็นนามวลีแปลง พวกเขาแสดงความคิดเห็นในบทความ “ปัญหาเกี่ยวกับ “นามวลีแปลง” ของคำกริยาและคำคุณศัพท์” (พ.ศ.2504) (关于动词形容词“名物化”的问题)(1961) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. Zhu Dexi Lu Jiawen และ Ma Zhen ได้แย้งแนวคิดที่ว่าคำคุณศัพท์และคำกริยาที่อยู่ในตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคจะกลายเป็นคำนาม

2. ได้แย้งแนวคิดที่ว่า คำคุณศัพท์และคำกริยาที่อยู่ในตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคมีลักษณะทางไวยากรณ์ของคำนาม

3. ปฏิเสธว่าคำคุณศัพท์และคำกริยาที่อยู่ในตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคสูญเสียคุณสมบัติบางส่วนหรือคุณสมบัติทั้งหมดของตนเอง

กลุ่มนักภาษาศาสตร์ที่สนับสนุนแนวคิดนามวลีแปลงได้ให้เหตุผลไว้ว่า การแบ่งชนิดของคำนั้น คำนามไม่ได้บ่งบอกถึงสรรพสิ่งเสมอไป คำกริยาไม่ได้บ่งบอกถึงการกระทำเสมอไป และคำคุณศัพท์ไม่ได้บ่งบอกถึงลักษณะเสมอไป แต่การแบ่งประเภทของคำจะต้องพิจารณา 2 ส่วนคือความหมายทางไวยากรณ์ และความหมายทางไวยากรณ์ของคำเมื่อคำอยู่ในสภาพแวดล้อมทางไวยากรณ์ที่ต่างกันควบคู่กันไปด้วย เช่น การที่เราบอกว่า 木头 (ไม้) และ 电灯 (หลอดไฟ) เป็นคำนาม เราไม่สามารถดูเพียงแค่ความหมายทางไวยากรณ์ของคำเท่านั้น แต่เราจะพิจารณาจากความหมายทางไวยากรณ์ของคำเมื่อไปวางในสภาพแวดล้อมทางไวยากรณ์อื่นๆควบคู่ด้วย ตัวอย่างเช่น 一根木头 (ไม้หนึ่งท่อน) 木头房子 (บ้านไม้) ไม่ว่าจะวาง 木头 (ไม้) ไว้ตำแหน่งไหนก็ยังคงความหมายทางไวยากรณ์เช่นเดิม แต่ Zhu Dexi ได้แย้งว่า 一根木头 (ไม้หนึ่งท่อน) และ 木头房子 (บ้านไม้) มีความหมายทางไวยากรณ์ที่ต่างกัน ตัวอย่างแรกคำว่าไม้เป็นคำนาม มีความหมายเป็นวัตถุคือตัวมันเอง แต่ตัวอย่างที่สองคำว่าไม้เป็นคำคุณศัพท์ใช้ขยายคำว่าบ้าน เขาจึงเห็นว่าไม่ควรที่จะแบ่งประเภทของคำจากการวางคำในสภาพแวดล้อมทางไวยากรณ์อื่นๆ

Zhu Dexi ยกตัวอย่างประกอบด้วยการใช้ “什么(อะไร)” และ “怎么(อย่างไร)” ในการเปรียบเทียบว่าคำที่วางตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคไม่ใช่คำนามเสมอไป “什么(อะไร)” มีคุณสมบัติพื้นฐานเหมือนกับคำนาม โดยปกติจะแทนที่ด้วยคำนามหรือนามวลี และ “怎么(อย่างไร)” มีคุณสมบัติพื้นฐานเหมือนภาคแสดง โดยปกติจะแทนที่ด้วยภาคแสดง เช่น

看什么？看电影 (ดูอะไร? ดูภาพยนตร์)

看是么？看下棋 (ดูอะไร? ดูวางหมากรุก)

怕什么？怕鲨鱼 (กลัวอะไร? กลัวฉลาม)

怕什么？怕冷 (กลัวอะไร? กลัวหนาว)

จากตัวอย่างประโยค Zhu Dexi ได้สรุปไว้ว่า “怎么(อย่างไร)” มีคุณสมบัติพื้นฐานเหมือนภาคแสดง โดยปกติจะแทนที่ด้วยภาคแสดง ทว่า “什么(อะไร)” มีคุณสมบัติพื้นฐานเหมือนกับคำนาม แต่ไม่ได้แทนที่ด้วยคำนามเสมอไป ดังนั้นตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคก็ไม่ใช่คำนามเสมอไปนั่นเอง แต่กลุ่มที่สนับสนุนแนวคิดนามวลีแปลงก็ได้โต้แย้งว่า Zhu Dexi ปฏิเสธการใช้การวางตำแหน่งในการแบ่งประเภทของคำ แต่กลับใช้การวางตำแหน่งของคำมาโต้แย้งแนวคิด ซึ่งเป็นการย้อนแย้งและไม่สมเหตุสมผล

จะเห็นได้ว่า ภาษาจีนยังไม่มีข้อสรุปของปรากฏการณ์การแปลงเป็นนามวลี และมีกลุ่มนักภาษาศาสตร์ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับแนวคิดนามวลีแปลง รวมถึงยังมีบางกลุ่มก็เห็นด้วยบางส่วนและไม่เห็นด้วยบางส่วน เช่น Yu Shu และ Fan Xiao ที่ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดที่ว่าคำที่อยู่ในตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคจะถูกจัดอยู่ในประเภทคำนาม แต่เห็นด้วยที่ว่าภาษาจีนนั้นมีปรากฏการณ์การแปลงเป็นนามวลี จนถึงปัจจุบันก็ยังเป็นที่ถกเถียงกันในวงการภาษาศาสตร์ของจีนว่าแปลงมีอยู่ในภาษาจีนหรือไม่

เปรียบเทียบการแปลงเป็นนามวลีของภาษาไทยและภาษาจีน

การแปลงเป็นนามวลีของภาษาไทยและภาษาจีนมีความเหมือนและแตกต่างกัน โดยผู้เขียนจะสรุปเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

ประเด็นแรกที่จะกล่าวถึงนั้นคือการแบ่งชนิดของคำนาม จากข้างต้นจะเห็นได้ว่าในภาษาไทยมีการแบ่งประเภทของนามวลีแปลงไว้อย่างชัดเจนคืออาการนาม ซึ่งเป็นประเภทหนึ่งของคำนาม ดังนั้นจึงมีหน้าที่เหมือนคำนามทุกประการ ในด้านของนักภาษาศาสตร์ชาวไทยได้อธิบายว่านามวลีแปลงในภาษาไทยนั้นมีความหมายเป็นเชิงนามธรรม “การใช้ การ และ การที่ เปลี่ยนฐานะประโยคเป็นนามวลี และทำหน้าที่อย่างนามวลีในประโยค เช่น เป็นประธานหรือกรรมเป็น “ลักษณะใหม่” ในภาษาไทย เพราะก่อนที่ประโยคจะถูกเปลี่ยนฐานะเป็นนามวลี ประโยคสื่อความว่า “ใครทำอะไร” ซึ่งกล่าวถึง “บุคคล” และ “กริยาที่บุคคลกระทำ” แต่เมื่อถูกเปลี่ยนเป็นนามวลี ความหมายทั้งสองประการนี้จะลดลงไป กลายเป็นการเน้นที่ “การกระทำ” ซึ่งมีความหมายเชิงนามธรรมมากกว่า ลักษณะนี้เองที่ “พาไปสู่ปรากฏการณ์ใหม่ในการสื่อ

ความหมายในภาษาไทย” โดยนามวลีที่เป็นประธานหรือกรรมที่มีความหมายเป็นนามธรรมมากกว่าเดิมนี้อาจไม่ได้อ้างอิงถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วบนโลก แต่เป็น “ความหมายที่เกิดจากการใช้กฎไวยากรณ์”

แต่ในภาษาจีนนั้นได้ให้นิยามของคำนามไว้ว่า คำนาม หมายถึง คำที่ใช้เรียกชื่อคน สิ่งของ หรือ สถานที่ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะคือ คำที่ถูกขยายได้ด้วยคำจำนวนนับและลักษณะนาม เช่น 一只狗 (สุนัข 1 ตัว) มีหน้าที่เป็นประธาน บทขยายนาม (定语) และกรรมของประโยค ไม่สามารถเป็นบทขยายกริยา (状语) ได้ ไม่สามารถใช้กับคำวิเศษณ์ “ไม่ (不)” กับคำนามได้ และไม่สามารถซ้ำคำได้ (重叠) คำนามแบ่งออกเป็น 5 ชนิด ได้แก่

1. คำนามชี้เฉพาะ เช่น ประเทศจีน (中国) มาเก๊า (澳门) ฯลฯ
2. คำนามทั่วไป เช่น เพื่อน (朋友) วัว (牛) แกะ (羊) สุนัข (狗) ฯลฯ
3. คำนามบอกทิศทาง เช่น ซ้าย (左) ขวา (右)
4. คำนามบอกเวลา เช่น เช้าตรู่ (早晨) ปีหน้า (明年) ตอนนี้ (现在)
5. คำนามบอกสถานที่ เช่น รอบๆ (周围) ริมแม่น้ำ (河岸) ฯลฯ

ซึ่งการแบ่งประเภทคำนามในภาษาจีนมีความแตกต่างจากภาษาไทย โดยไม่มีอาการนาม ดังนั้นจึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่เกิดการถกเถียงจนถึงปัจจุบันว่าคำกริยาและคำคุณศัพท์ที่อยู่ในตำแหน่งประธานและกรรมในประโยคนั้นเป็นคำนามหรือไม่

ประเด็นถัดมาคือลักษณะการเติมตัวบ่งชี้นามวลีแปลง ตามที่กล่าวข้างต้นการกระบวนการแปลงเป็นนามวลีของไทยคือการเติม การ- ความ- หน้าคำกริยา อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิตติมา อินทรมพรรย์ และนัฐวุฒิ ไชยเจริญ (2554 : 76) ได้สรุปไว้ว่า หน่วยคำเติมหน้า การ- และ ความ- เป็นอุปสรรค (prefix) และหน่วยคำเติมท้ายซึ่งเรียกว่าปัจจัย (suffix) หน่วยคำไม่อิสระ การ- มักใช้เติมหน้าคำกริยาบอกการกระทำ และหน่วยคำเติมหน้า ความ- มักใช้เติมหน้าคำกริยาบอกสภาพ อาการ หรือความรู้สึก เช่น

อุปสรรค	ปัจจัย
การ-	ทำงาน = การทำงาน
การ-	แปล = การแปล
ความ-	หวัง = ความหวัง
ความ-	หวาน = ความหวาน

ส่วนในภาษาจีนนั้นเมื่อเติม “的” หลังคำคุณศัพท์และคำกริยาคำเหล่านั้นจะมีคุณสมบัติเป็นคำนาม Hu Yushu, Fan Xiao (2537 : 81-85) ได้สรุปไว้ว่านามวลีแปลงหมายถึงคำกริยาและคำคุณศัพท์ที่ได้เปลี่ยนคุณสมบัติเป็นคำนามไปแล้ว สามารถเป็นประธานและกรรมของประโยคและไม่สามารถเป็นกริยาของประโยคได้ เช่น

คำกริยา/คำคุณศัพท์	+	的	=	คำที่มีคุณสมบัติเป็นคำนาม
吃 (กิน)	+	的	=	吃的
来 (มา)	+	的	=	来的
红 (แดง)	+	的	=	红的
老 (แก่)	+	的	=	老的

Yushu และ Fan Xiao ไม่สนับสนุนแนวคิดที่ว่าตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคเป็นคำนาม แต่เขายอมรับว่าการเติม “的” จะทำให้กริยาและคำคุณศัพท์มีคุณสมบัติของคำนาม ผู้เขียนเห็นด้วยกับแนวคิดของ Yushu และ Fan Xiao ที่ว่าเมื่อเติม “的” หลังคำคุณศัพท์และคำกริยาคำเหล่านั้นจะมีคุณสมบัติเป็นคำนาม แต่แน่นอนว่านักภาษาศาสตร์จีนบางส่วนที่ปฏิเสธแนวคิดนามวลีแปลง และยังคงยืนยันว่าคำคุณศัพท์และคำกริยาที่เติมท้ายด้วย“的” นั้นยังคงสภาพเป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาอยู่โดยไม่เปลี่ยนเป็นคำนามแต่อย่างใด

ประเด็นสุดท้ายนามวลีแปลงกับหน้าที่ของคำในประโยค ภาษาไทยได้มีการแบ่งชนิดของคำตามแนวไวยากรณ์โครงสร้าง เนื่องจากภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปเพื่อบอกชนิดหรือหน้าที่ของคำ ดังนั้น ศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร ภาณุพงศ์ นักไวยากรณ์โครงสร้างภาษาไทยมีแนวคิดในการแบ่งชนิดของคำโดยใช้ทฤษฎีโครงสร้าง โดยจะใช้ตำแหน่งของคำและบริบทแวดล้อมในประโยคเป็นเกณฑ์แบ่งโครงสร้าง และได้นิยามคำนามไว้ว่า คำนาม หมายถึง คำที่สามารถปรากฏในตำแหน่งที่มีเครื่องหมาย x ได้

- 1) x กำลัง กิน เช่น *นก กำลังกิน*
- 2) x คือ การให้ เช่น *ความรัก คือการให้*

คำว่า *นก* และ *ความรัก* ในข้อ1 และ ข้อ2 เป็นคำนาม ซึ่งคำนามในภาษาไทยจะปรากฏคำที่มีลักษณะดังนี้ คำมูล คำประสม คำประธาน คำซ้อน คำซ้ำ ซึ่งนามวลีแปลงจัดเป็นคำประธาน ดังนั้นตัวอย่างนี้เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า ภาษาไทยมีความสอดคล้องกันระหว่างการแบ่งชนิดของคำ และหน้าที่ของคำในประโยค นามวลีแปลงเป็นคำนาม และมีหน้าที่ประธานในประโยคเช่นเดียวกับคำนาม

ปรากฏการณ์การแปลงเป็นนามวลีกับหน้าที่ของคำในประโยคของภาษาจีนนั้นแตกต่างกับของไทยอย่างเห็นได้ชัดเจน เช่น

- 1) 骂是爱。(แปลตรงตัวว่า ต่ำคือรัก)
- 2) 打是疼。(แปลตรงตัวว่า ตีคือเจ็บ)
- 3) 红的像火。(แปลตรงตัวว่า แดงเหมือนไฟ)

ตัวอย่างประโยคข้างต้นแม้ว่า 骂(ด่า) ในข้อ 1 และ 打(ตี) ในข้อ 2 จะเป็นประธานของประโยค 爱(รัก) ในข้อ 1 และ 疼(เจ็บ) ในข้อ 2 จะเป็นกรรมแต่คำเหล่านี้ไม่นับว่าเป็นคำนามหรือนามวลีแปลง และ 红的ในข้อ 3 แม้จะเป็นนามวลีแปลง แต่คำว่า 红的 ก็ไม่ได้นับเป็นชนิดหนึ่งของคำนาม

ในภาษาไทยอาการนามจัดอยู่ในประเภทหนึ่งของคำนามเป็นคำนามโดยสมบูรณ์ ดังนั้นจึงมีหน้าที่ในประโยคได้เหมือนกับคำนามทุกประการ แต่ในภาษาจีนยังไม่มีข้อยุติเรื่องนามวลีแปลง นักภาษาศาสตร์ชาวจีนส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าคำคุณศัพท์และคำกริยาที่อยู่ในตำแหน่งประธานและกรรมของประโยคนั้นไม่ได้กลายเป็นคำนาม แม้ว่าโดยปกติแล้วจะเป็นตำแหน่งของประธานและกรรมของประโยคในภาษาจีนนั้นจะต้องเป็นคำนามก็ตาม เพราะถ้านับคำเหล่านั้นเป็นคำนามก็จะมีผลกระทบต่อการแบ่งประเภทของคำในภาษาจีน ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าถ้าในภาษาจีนมีการแบ่งนามวลีแปลงให้เป็นคำนามชนิดพิเศษ ก็จะสามารถแก้ไขปัญหา นามวลีแปลงในภาษาจีนได้

สรุป

จากการศึกษาเปรียบเทียบนามวลีแปลงในภาษาไทยและภาษาจีนพบว่ามีความเหมือนและแตกต่างกัน แม้ว่าภาษาไทยและภาษาจีนจะเป็นภาษาคำโดดเหมือนกันก็ตาม แต่ทั้งสองภาษาก็มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเองไม่ว่าจะเป็นการแบ่งชนิดของคำที่ภาษาไทยนั้นได้จัดนามวลีแปลงเป็นประเภทหนึ่งของคำนาม แต่ภาษาจีนไม่มีการแบ่งประเภทอย่างชัดเจน การเติมตัวบ่งชี้ในไทยจะใช้วิธีการเติม การ- ความ- เป็น กระบวนการแปลงเป็นนามวลี ซึ่งในภาษาจีนนั้นก็มีความคล้ายคลึงกับภาษาไทย นั่นคือการเติม “的” หลัง คำกริยาและคำคุณศัพท์ จะทำให้คำกริยาและคำคุณศัพท์มีคุณสมบัติของคำนาม ในส่วนของหน้าที่ของคำในประโยคของภาษาไทยและภาษาจีนมีความแตกต่างกัน ในภาษาไทยมีแนวคิดในการแบ่งชนิดของคำโดยใช้ ทฤษฎีโครงสร้าง โดยจะใช้ตำแหน่งของคำและบริบทแวดล้อมในประโยคเป็นเกณฑ์แบ่งโครงสร้าง ดังนั้น ตำแหน่งประธานของประโยคจะเป็นคำนาม แต่ในภาษาจีนนั้นแม้ว่าโดยปกติ ตำแหน่งของประธานและกรรม ในประโยคจะเป็นหน้าที่ของคำนามก็ตาม ทว่าตำแหน่งประธานและกรรมในประโยคที่เป็นคำกริยาและ คำคุณศัพท์จะไม่นับว่าเป็นคำนาม ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศ เราจะต้องเข้าใจความแตกต่าง กฎเกณฑ์ และรูปแบบเฉพาะของภาษานั้นๆ ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษาเปรียบเทียบนามวลีแปลงของ ภาษาไทยและภาษาจีนจะเป็นประโยชน์ต่อวงการภาษาศาสตร์ทั้งในประเทศไทยและในประเทศจีน ทำให้เรา ได้เข้าใจถึงการแบ่งชนิดของคำนามในภาษาไทยและภาษาจีน ลักษณะการเติมตัวบ่งชี้นามวลีแปลงใน ภาษาไทยและภาษาจีน รวมถึงความแตกต่างของนามวลีแปลงกับหน้าที่ของคำในประโยคในภาษาไทยและ ภาษาจีน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน และนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กิมพลีชัย เตชะราชันย์.(2558).กระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของตัวบ่งชี้นามวลีแปลง การ และ ความ ใน ภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สุนันท์ อัญชลีกุล. (2563). ระบบคำไทย. (พิมพ์ครั้งที่6). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิตติมา อินทร์มพรรย์ และนัฐวุฒิ ไชยเจริญ. (2554). โครงการไวยากรณ์ไทยฉบับ ครอบคลุมภาษาย่อย เล่มที่ 1 เรื่อง ไวยากรณ์ภาษาไทยมาตรฐาน (รายงานผลการวิจัยฉบับ สมบูรณ์). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- Hu Yushu, Fan Xiao. (1994). Nominalization and Nominalization of Verbs and Adjectives. *Journal of Chinese language*, 1994 (02), 81-85. (In Chinese)